

ULAK

YAVUZ BAHADIROĞLU

ketebē

Yavuz Bahadıroğlu

Asıl adı Niyazi Birinci olan yazar kendisini şöyle anlatıyor:

"Öz geçmiş nedir ki? Öz geçmiş önemsiz bir ayrıntıdır. Zaten benim kuşağın (1945) öz geçmişı de yoktur. Yirmili yaşların son kertesine doğru gazeteciliğe başladım (1971). Önümde büyük hedefler, yürüşimde heyecanlı çırpıntılarla yıllar boyu yazdım. Gecem gündüzüm birbirine girdi. Uykuda bile yaşadım. Benim için yazmak, sevmek ve yaşamaktır.

Romanlarıma, 'tarihî roman' dediler ama ben onları hiçbir zaman öyle görmedim. Bence yazdıklarım tarihî roman değil, benzeniz tarihin romanını yazıyorum. Yani tarihî olguyu romanlaştırıyorum.

Yıllar boyu sorularımı kendime sakladım. Kimselere açamadım. Açamazdım çünkü bazı soruları düşünmek kadar sormak da yasaktı. Sorularınız gırtlığınızda dizilir, soluksuz kalırdınız. Yıllar boyu soluksuz kaldım. Soluksuzluk aslında yeni bir soluktur. Ben nefesim daraldıkça düşünüyör, hayatla ölüm arasındaki ince çizgide varlık arıyordum. Kalıplar işte o çizgide kırıldı. Kitaplarım o çizgide doğdu. O çizgide kitaplaşmaya başladığımı hissettim. Hayat, hayal ile o çizgide iç içe girdi.

Kitaplarım benim sığınaklarımdır. Onlarla yalnızlıktan kurtulurum. Kendimi hâlâ satırlarda çözmeye çalışır, geçmişimin en görkemli hikâyelerini sayfalarda ararım. Bir bakıma her kitabım, kayıp öz geçmişimi yazar.

Kitaplarımla ben ortak bir hikâyenin parçalarıyız. Özellikle tarih üzerine yaptığım çalışmalar, yayımladığım kitaplar, verdiğim konferanslar 20 Kasım 2004'te bana "Tarihi Sevdiren Adam" ünvanını kazandırdı. Bu, hayatım boyunca aldığım en güzel ödüldür. Zaman içinde roman, hikâye, çocuk kitabı, araştırma, oyun, senaryo ve fikrî eserler olmak üzere yüzlerce çalışmaya imza attım çok şükür. Ulusal bir radyoda "Hayatın Yorumu" başlıklı gündel yorumlarımı, televizyon programlarımı, günlük bir gazetede köşe yazarlığımla gazeteciliğimi sürdürdüm, birçok projeye danışmanlık yaptım.

Kıscası, kitaplarımla ben ortak bir serüveniz."

21 Ocak 2021 tarihinde İstanbul'da vefat eden Yavuz Bahadıroğlu Eyüpsultan haziresine defnedilmiştir.

ULAK

ÜÇ ATLI

Orhan Bey'in elçileri üç atlı, ağır ağır Yalova'ya yaklaşırken ikinci güneşi ağaçların arasında boylu boyunca uzuyordu. Hiç aceleleri yoktu. Aceleleri olsa böyle yavaş yavaş sürmez, atlarını şaha kaldırıp, rüzgâr olup eserlerdi. Üçünün de canları sikkindi. Ne zamandır tek kelime konuşmamışlardı. Gören, cenaze evine gittiklerini sanırdı. Öylesine durgun, bezgin, tedirgindiler. Nihayet Yalova gözükte. Gözükmesiyle, atları durdurdular.

"Geldik," dedi Sunguroğlu iç çekişe benzer sesiyle, "geldik ya, bu iş beni sarmıyor."

"Beni de öyle," diye atıldı İbrahim, "Orhan Beyimiz iyidir hoştur amma akıncılara elçilik vazifesi verilmeyeceğini bilmez."

"Kessene lafı!" diye çıkıştı Köse, "Orhan Beyimizi ileri geri laflarla tenkit etmek, sana bana yaraşmaz. Ne yaptığını ve dahi niçin yaptığını bilicidir o. Vardır elbet bir hikmeti. Yalova Rum Beyi Nikolas'a bizi elçi çıkarmayı münasip bulmuşsa

mim koymalı sözlerine. Mektubunda ne demiştir bakalım, 'Kendinizi alelade elçi belleyip canınızı sıkmayın,' demiştir. Bu ne demektir? Canınızın sıkılacağını anlamış demektir."

"Peki anlamış da ne demeye işi bize ısmarlamış?"

"O da sözlerinde var, 'Bu Nikolas denen herifin elçi melçi dinlediği yok, şimdiye kadar elçi sıfatıyla çıkardığımız canlardan teki dahi geri dönmedi. Onlara ne iş ettiğini öğrenirsek Yalova'yı topraklarımıza katmanın yolunu düşünebiliriz.' Orhan Beyimiz böyle demişse, sıfatımız alelade elçi olmaktan çıkar da elçilere ne yapıldığını öğrenme kertesine girer. Bu kertede akılcılığımız ayaklanır."

İbrahim bıkkınlıkla başını salladı:

"Uzattın ki nasıl uzattın! Sözlerinin sonu aklımda, başını unuttum. Başını aklımda tutayım desem sonunu unuturum. Hâlâ papazca laf etmekten kurtulamadın vesselam!"

"Höst bakalım!" diye gürlledi Köse, "aklın kıt diye tavukça konuşamam. İnsanca konuşurum ve dediklerimin bir tamam farkında olurum. Vazifemiz, Nikolas denen herife 'elçiyeye zeval yoktur,' kaidesine belletmek. Gerekirse bunu kılıç ağızıyla yapmak."

Kılıç sözü İbrahim'i güldürmüştü. Atını hafiften tepiklerken:

"Sonunda sıra kılıçlara gelecekse eh, o kadar da kötü bir vazife sayılmaz. Ne yapalım, sıra kılıçlara gelinceye kadar sabrederiz biz de..."

Sunguroğlu:

"Sakın etten önce kazana düşmeyelim," dedi. "Unutmayın, önce iyilikle konuşacağız. Elçilerimizin başına gelenleri

soracağız. Olmazsa başkaca bir yol buluruz elbet. Hemen kılıca davranmak yok.”

“Kıyamete kadar bekletmezsin herhâlde. Bir yol elçilerimizin ahvalinden sual açarız. Baktık, mızımızlanmaya durdu, gırtlığına çökeriz, değil mi yiğidim?”

Sunguroğlu, İbrahim’e sertçe baktı:

“Değil,” dedi emredercesine. “Kılıca ne vakit davranılacağı sana söylenir. Kendi başına sıvanma.”

Atını tepikledikten sonra devam etti:

“Yine de bunca ihtimamı anlayamıyorum.

Alt tarafı bir kasaba beyine koca Osmanlı Bey’i ne diye elçi çıkarıyor sanki? Almak istiyorsa Yalova’yı vurup alırsız. Şimdiye kadar beylerine sorduk da mı aldık bunca kaleyi? Bahaneyi ne lüzum var?”

Köse dayanamadı, söze karıştı:

“Var,” dedi, “Bizans İmparatoru’yla ittifakımızı unutuyorsunuz. Yalova, Bizans’a bağlı. Durup dururken vurursak İmparator gocunur. Bu zamanda Orhan Beyimiz Bizans İmparatoru’nu gocundurmak istemez. Her şey yolunca yapılmalı diye düşünür.”

Gözünü kurnazca kırıp İbrahim’e baktı:

“Buna siyaset derler.”

İbrahim aksi aksi söylendi:

“Ben öyle şeylerden anlamam. Kılıcın keskini her düğümü çözer.”

"Çözer çözmese de ayaklarına dolanır insanın. Orhan Beyimizin niyeti hem düğümü çözmek hem ayaklarına dolamayıp düşmanlarının gırtlığına dolamak. Bildin mi?"

İbrahim'in cevap vermesine kalmadan bir çığlık koptu.

"Hurraaa!"

Ağaçların arasından çıkan sekiz silahşor üzerlerine at sürdü.

"Bu nedir bre!" diye gürlledi Sunguroğlu, "davranın, haydaaa!"

İbrahim'in keyfine diyecek yoktu. Elçilik de ne demeye geliyordu sanki? Kılıç erinin kılıç sallaması lazımdı. Elçilik ihtiyarların işiydi, Köse gibi ihtiyarların!

Sesini yükseltti:

"Hey Köse kardaş! Senin siyaset dediğin nesne pek bir işe yaramıyor galiba..."

"Yarıyor yaramasına da bunlar siyasetten anlamıyorlar. Eh, biz de başka dilden konuşuruz."

"Kılıç dilinden konuşuruz değil mi, kurban olduğum?"

"Heyecanlanma bakalım genç horoz, soralım, dilekleri nedir?"

Sunguroğlu sormuştu bile:

"Kimsiniz bre, ne istiyorsunuz?"

Silahşorlar kendilerinden pek emin görünüyorlardı. Osmanoğullarını gafil avladıklarından öylesine emin idiler ki ağızları kulaklarına varıyordu. Sekizi de sıırım sıırım sıırtmaktaydı. Onların bu hâli İbrahim'i müthiş sinir etti:

"Vur bre Sunguroğlu Beyim, konuşmaylan olacak şey mi bu bre? Kılıca kılıç lazımdır..."

"Sen kılıçtan başka söz bilmez misin genç horoz?"

"Bilirim Köse Ağam, bilirim velakin bu heriflerin başka dil-den anladığını sanmam. Bak, göreceksin..."

Sözü bitmeden saldırdılar.

"Gördüm bile," diye atıldı İbrahim, "dememiş miydim!"

"Ötme de çal kılıcını!"

Çoktan kılıç sallamaya başlamıştı İbrahim:

"Vur Beyim, vur Sunguroğlum!"

Adamlar kıyasıya dövüşüyor, dövüşürken de tek kelime etmiyorlardı. Bir şey değil, niye hücumu uğradıklarını öğrenemeyeceklerdi.

"Dilsiz misiniz bre?" diye kızdı Sunguroğlu. "Konuşsanıza!"

Sunguroğlu tek başına üç kişiyle dövüşüyordu. İlk hamlede birini saf dışı etmiş, düşman sayısını ikiye düşürmüştü. İbrahim de karşısındaki iki kişiye kılıç çalıyordu. Köse'nin başına da iki kişi düşmüştü. Şövalyelerden biri, yaşlı bir çınarın yanından dövüşü seyrediyordu. Kavgaya bulaşmaması Sunguroğlu'nu kızdırmıştı.

"Hey çapulcu başı, azıcık gelsene!" diye bağırdı. Fakat adamın kılı kıpırdamıyordu. Sadece bakıyor, arada bir emir savuruyordu.

"Canı fazlaca kıymetli," diye karşılık verdi İbrahim, "yanına varırsam gösteririm!"

Sunguroğlu da aynı şeyi düşünüyordu. Rakiplerini kısa sürede saf dışı edip adamı yakalayabilirse sevinecekti.